

Vec C-384/08

Attanasio Group Srl proti Comune di Carbognano

(návrh na začatie prejudiciálneho konania
podaný Tribunale amministrativo regionale del Lazio)

„Články 43 ES a 48 ES — Regionálna právna úprava stanovujúca minimálne povinné vzdialenosti medzi cestnými čerpacími stanicami pohonných látok — Právomoc Súdneho dvora a prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania — Sloboda usadiť sa — Obmedzenie“

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 11. marca 2010 I - 2059

Abstrakt rozsudku

1. *Prejudiciálne otázky — Právomoc Súdneho dvora — Otázka položená v súvislosti so sporom sústredeným v jednom členskom štáte*
(Článok 267 ZFEÚ)

2. *Voľný pohyb osôb — Sloboda usadiť sa — Ustanovenia Zmluvy — Pôsobnosť*
(Články 43 ES, 48 ES, 49 ES a 56 ES)
3. *Voľný pohyb osôb — Sloboda usadiť sa — Obmedzenia*
(Článok 43 ES a 48 ES)

1. Ak sú v rámci prejudiciálnej otázky všetky skutočnosti sporu prejednávaneého vnútroštátnym súdom sústredené v jednom členskom štáte, Súdny dvor môže mať právomoc poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď, lebo pokiaľ ide o úpravu stanovujúcu minimálne povinné vzdialenosti medzi cestnými čerpacími stanicami pohonných látok, v žiadnom prípade nemožno vylúčiť, že podniky so sídlom v iných členských štátoch ako dotknutý členský štát mali alebo stále majú záujem uvádzať pohonné látky na trh v poslednom uvedenom členskom štáte.

(pozri body 22 – 24)

2. Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje minimálne povinné vzdialenosti medzi cestnými čerpacími stanicami pohonných látok, musí byť preskúmaná

iba so zreteľom na ustanovenia Zmluvy o slobode usadiť sa. Keďže totiž zriadenie takýchto čerpacích staníc právnickými osobami v zmysle článku 48 ES nevyhnutne zahŕňa prístup týchto osôb na územie hostiteľského členského štátu na účely trvalej a nepretržitej účasti na hospodárskom živote tohto štátu, najmä prostredníctvom zriadenia obchodných zastúpení, organizačných zložiek alebo dcérskych spoločností, ustanovenia týkajúce sa slobodného poskytovania služieb, ktoré sa môžu uplatniť len vtedy, ak sa neuplatnia ustanovenia týkajúce sa práva usadiť sa, nie sú relevantné. Okrem toho za predpokladu, že takáto právna úprava má účinky na voľný pohyb kapitálu, by z týchto účinkov ako nevyhnutný dôsledok vyplynula prípadná prekážka slobody usadiť sa, a preto tieto účinky v žiadnom prípade neodôvodňujú samostatné preskúmanie uvedenej právnej úpravy vzhľadom na článok 56 ES.

(pozri body 39 – 41)

3. Článok 43 ES v spojení s článkom 48 ES sa má vykladať tak, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje minimálne povinné vzdialenosti medzi cestnými čerpacími stanicami pohonných látok, ktorá sa uplatňuje len v prípade zariadenia nových čerpacích staníc, predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa zaručenej Zmluvou ES. Toto obmedzenie zjavne nemožno odôvodniť cieľmi bezpečnosti cestnej premávky, ochrany zdravia a životného prostredia, ani racionalizáciou služby poskytovanej spotrebiteľom, pričom je úlohou vnútroštátneho súdu overiť túto skutočnosť.

premávky, ochrany zdravia a životného prostredia, lebo v skutočnosti nezodpovedá požiadavke dosiahnutia týchto cieľov koherentným a systematickým spôsobom, pričom sa ani nezdá vhodné na zabezpečenie dosiahnutia uvádzaných cieľov bez presiahnutia rámca toho, čo je nevyhnutné na ich dosiahnutie, s výnimkou preskúmaní, ktoré musí uskutočniť vnútroštátny súd.

Taká právna úprava, ktorá sa uplatňuje len na nové čerpacie stanice a nie na tie, ktoré už existovali pred nadobudnutím jej účinnosti, totiž viaže prístup k vykonávaniu činnosti distribúcie pohonných látok na splnenie podmienok. Takáto úprava môže uprednostnením podnikateľov, ktorí sú už prítomní na vnútroštátnom území, odradzovať podnikateľov pochádzajúcich z iných členských štátov, alebo dokonca znemožniť ich prístup na vnútroštátny trh, a preto predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa v zmysle článku 43 ES.

Toto obmedzenie zjavne nemožno odôvodniť cieľmi bezpečnosti cestnej

Pokiaľ ide o racionalizáciu služby poskytovanej cestujúcim, čisto ekonomické dôvody nemôžu predstavovať naliehavé dôvody všeobecného záujmu, ktoré by mohli odôvodniť obmedzenie základnej slobody zaručenej Zmluvou. Navyše aj za predpokladu, že tento cieľ v rozsahu, v akom spadá pod ochranu spotrebiteľa, možno považovať za naliehavý dôvod všeobecného záujmu a nie čisto ekonomický dôvod, je ťažké rozpoznať, do akej miery táto právna úprava môže slúžiť na to, aby chránila spotrebiteľov alebo im priznávala prospech. Naopak, tým, že bráni prístupu nových hospodárskych subjektov na trh, zjavne skôr favorizuje

postavenie hospodárskych subjektov, ktoré sú už prítomné na vnútroštátnom území, bez toho, aby priznávala skutočné výhody spotrebiteľom. V každom prípade sa zdá, že uvedená právna úprava presahuje rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa ochrany spotrebiteľov,

pričom je úlohou vnútroštátneho súdu, aby to preskúmal.

(pozri body 45, 51, 52, 55 – 57 a výrok)